

תקות מנחם

גליון מס'
279

יו"ל עש"ק פרשת תרומה
ב' דר"ח אדר

הי' תהא שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

שישו ושמחו בשמחת סיום ספר הרמב"ם!

"בן שלושים לכה!"

ספר שופטים - ג'

מחזור ל' (בגימטריא "בכח") שנה כ"ח (גימטריא "יחי")

"מרב"ם בשמחה"

בעז"ה יום ב' פרשת תצוה ד' אדר הי' תהא שנת עליון בכל – שנת תבוא עלינו ברכה
סיום הלכות אבל והתחלת הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח

והפכתי אבלם לששון!

א. את הלכות אבל התחילו ביום א' דר"ח אדר, ולומדים בהמשך
הימים הראשונים של חודש אדר, בזמן שיש ציווי התורה שכתוב בגמ':
"משנכנס אדר מרבין בשמחה", ודווקא אז לומדים את הלכות אבל!;
דווקא בזמן שמגבירים את השמחה, בגלל הנאמר במגילת אסתר:
"והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב" [היינו שלא
רק ימי הפורים הם ימי שמחה אלא שהנס פעל שכל החודש נהפך לחודש
של שמחה] ודווקא בתחילת חודש זה לומדים את הלכות אבל!
ואולי תמיהה חזקה ובלטת זו, באה לבטא את הענין שכל מטרת
ותוצאות האבילות היא בשביל להפכה לשמחה, כמשי"נ: "והפכתי
אבלם לששון". היינו, שימי האבל עצמם הם נהפכים והם נהיים לימי
שמחה וכשהאבל נהפך לשמחה אזי השמחה גדולה יותר "כיתרון האור
הבא מן החושך" וכמעלת "אתהפכא חשוכא לנהורא" גם על "אתכפיא
סטרא אחרא".

שענין זה, הפיכת האבל לשמחה התבטא ומודגש בחודש אדר כנ"ל
דברי הפסוק החודש אשר נהפך מאבל ליום טוב שהשמחה הגדולה היא
מודגשת יותר בגלל שהיא ע"י הפיכת האבל לשמחה ויו"ט. ובמיוחד
שהאבל היה על גזירה הכי חמורה על כל כלל ישראל; "להשמיד להרוג
ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלשה עשר
לחודש שנים עשר הוא חודש אדר"², ומכיון שהגזירה היתה הכי גרועה
בכל ההיסטוריה האנושית על כל כלל ישראל, השמדה מוחלטת, כי
מלכות אחשורוש היתה על כל העולם כולו כמו שאומרים חז"ל
שאחשורוש היה מלך מושל בכיפה, על כל כיפת כדור הארץ, לכן השמחה
היא כל כך עצומה "עד דלא ידעי", בלי גבול, והופכת את כל החודש
לשמחה ועד כדי שיש דעה בירושלמי שבשעת הדחק כל החודש כשר
לקריאת המגילה, כי האבילות העצומה פעלה שמחה ויו"ט גדולים
ועצומים על כל החודש ולכן "משנכנס אדר מרבין בשמחה" שכפירוש
אד"ש מה"מ בשיחות "מרבין" – הכוונה היא שכל הזמן מקיימים
"מרבין" – היינו, שמיום ליום ומרגע לרגע השמחה מתרבה ומתגברת.

ז"א שתוכן ומסקנת הלכות אבל היא להפוך את ימים אלה לימי
שמחה, וענין זה מתבטא גם במה שכותב הרמב"ם בהלכה הראשונה של
הלכות אלו³: "ומשה רבנו תיקן להם לישראל שבעת ימי אבילות ושבעת
ימי המשחה (של נישואין)" היינו שבעת ימי האבילות נהפכים
ונמתקים לשבעת ימי משחה!

יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים

ב. וענין זה מתאים גם עם המבואר בחסידות ובישיחות אד"ש מה"מ
בקשר לימי האבילות של הצומות וג' השבועות על חורבן ביהמ"ק
שאומרים ע"י: "יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים" ע"פ
המבואר במאמר הפסוק בנבואת זכרי⁴, המצוטט ברמב"ם בסוף הלכות
תעניות⁵: "כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וגו' יהיה לבית
יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים וגו'", [ענין להלן סיז].

ומבואר בשיחות שעצם הדבר שימים אלה לא רק יתבטלו אלא
שייעודם שהם עצמם ייהפכו לשמחה ולמועדים טובים, שהדבר מורה
שמלכתחילה מכיוון שמטרתם ויעודם שיהיו ימי שמחה, הם ביסודם
ובפנימיותם כבר כעת בהעלם ימי שמחה עצומה, ואדרבה שמחה הבאה
מהפיכת האבילות, כיתרון האור מן החושך עצמו שנהפך לאור, ולכן כבר
עתה בפנימיות הם ימי שמחה.

ולכן כבר עתה מורה כ"ק אד"ש מלך המשיח, לעשות בימים אלה,
בתשעת הימים ענייני שמחה המותרים ע"פ תורה כמו שמחת סיומי
מסכת כהנה ולזרז ה"יהפכו" שיתקיים לעתיד לבוא, ולהורות שכבר
עתה בפנימיות ובהעלם ימים אלה הם ימי שמחה,
ועד"ז גם באבילות פרטית יקויים בקרוב ממ"ש "והפכתי אבלם
לששון" שמורה שבהעלם ובפנימיות הם כבר עתה ימי שמחה.

³ הלכות אבל פ"א ה"א

⁴ זכריה ח, יט [ולהעיר ח' – קשור עם המשיח הח' – משמונה נסיכי אדם וח' מורה על המספר שלמעלה מהעולם והטבע שנבראו בז' ימים 71 ספירות כלו"י אור שיהיה בביאת המשיח. ופסוק י"ט – ר"ת ימים טובים, שכל ימי הצומות והאבילות ייהפכו לימים טובים]

⁵ הלכות תעניות פ"ה הי"ט [ולהעיר ח' – מספר שלמעלה מד' חלקי העולם ולמעלה מהטבע, חמישי – אותיות – משיחי, והלכה י"ט – ר"ת – ימים טובים, כנ"ל גם הפסוק בזכרי' הוא פסוק י"ט]

¹ אסתר ט, כב

² אסתר ג, יג

הדש!

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרנו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com
להזמנות והערות: 718-773-6609, 718-467-1055 * email: info@tikvasmenachem.com

הדש!

והחי יתן אל לבו!

ג. ואפשר לקשר ענין זה גם עם כך שבהלכות אלו מלבד שמדובר על כל דיני האבילות ומצב האבילות, גם מדובר על מצות ניהול אבילים שענינה לעשות חסד עם האבילים ולהקל עליהם את אבילותם ע"י האיחול והתפילה שתבוא בקרוב הנחמה, ושהאבילות תהפך לנחמה. ואח"כ יש בהלכות אלו עוד מצוות שהם מעשי חסד ואהבת ישראל לזולת כמו: **ביקור חולים**, **הלנת המת** ולהבדיל **הכנסת חתן וכלה והכנסת אורחים וליוויים**. כי זהו העיקר בענין האבילות; לא האבל והיגון, אלא החסד שע"י זהו ההוראה החיובית שלוקחים מזה, שזהו מה שכתוב בפסוק: "טוב לכת אל בית האבל וגו' **והחי יתן אל ליבו**", ומפרש אד"ש מה"י"מ בשיחות שאין הכוונה רק כפשוטו שזהו מצב של התאוננות, ואין ברירה שלוקחים ללב את החיסרון והצער על המת, אלא אומר אד"ש שהכוונה היא: "והחי" להוסיף בכל עניני "החיים" ובכל המצוות והדברים הטובים שהחיים עושים ולהוסיף בהם חיות התעוררות והתלהבות בלב, שזהו לטובת ולעילוי נשמת הנפטר, ולא אם ח"ו מתנהגים להיפך, שמזיק לנפטר.

אבל – רצון והשתוקקות לנפטר

ד. ז. א. שרוב המצוות הכתובים בהלכות אבל הן מבטאות את מעשי הטוב והחסד שאדם עושה להוסיף חיים בכל מצוות החיים. ז. א. שכאן מדברים לא רק להפוך את האבל שיתהפך לשמחה אלא שכאן מדברים גם על מצוות שמעיקרם מבטאים את ענין השמחה והחסד והטוב. ואפשר לומר שענין זה הפיכת האבל עצמו לשמחה מתבטא גם בפירוש המילה "אבל"; היינו שאבל אין משמעותו רק אבילות וצער כבד ויגון קודר, רק כפשוטו, אלא אולי גם משמעות המילה "אבל" מלשון רצון והשתוקקות כמו "אב" שפירושו רצה כנאמר⁶: "ולא אבה הוי' אלהיך לשמוע אל בלעם וגו'", וגם כאן "אב-ל"; שמשתוקק ורוצה, כי בכל אבילות מתבטא הרצון וההשתוקקות העמוקה לאיש שמתאבילים עליו, שזהו פנימיות הרגש שבאבל, שזוהי המשמעות החיובית במילה אבל. ואב גם מלשון אהבה, והרי בכל אב מתבטא הרצון והאהבה אל הבן, וכן גם כאן במצוות אלו מתבטאות האהבה והרצון לעזור לזולת עד כדי עשית חסד בפועל ממש.

[ואולי גם נפרש "אבל" – גם מלשון "אבָל" ואמנם היינו שלילת הענין (וסברא) הקודם (השלילת) למעליותא וחיוב, כמו הנאמר לאברהם⁷: "אבָל שרה אשתך יולדת לך בן". וגם בענייננו שלילת האבל והסתתו לשמחה].

אבל – גימטריא – ל"ג

ה. ויומתק ענין זה גם על פי דברי הצ"צ ב"אור התורה" במאמר על ענין הל"ג בעומר⁸, שהפיכת האבל לשמחה מתבטא גם בגימטריא של האותיות "אבל" – גימטריא ל"ג; שענין האבילות בל"ג ימי הספירה על שמתו תלמידי ר"ע על שלא נהגו כבוד זה לזה, שענין המיתה באה בגלל שבשלושים ושתים ימי הספירה לא האיר שם האור של החכמה ולכן היה ענין המיתה מכיון שחסר ענין החכמה ונאמר: "ימותו ולא בחכמה" שאז חסר ענין החכמה "ולא נהגו כבוד זה לזה" **כבוד** – בגימטריא 32 שהכבוד הוא לא בשלימות, אבל אם מאיר שם אור ה"א" היינו אור החכמה היינו שאז לב נתיבות החכמה הם בשלימות אזי האבל עצמו נהפך לשמחה שזהו ביום הל"ג בעומר, שבאמצע היום שבתחילתו עוד אסור ונוהגים בו כמה ענינים של אבילות ונהפך להיות יום של שמחה גדולה ואדירה. ואז אומר הצ"צ נהפך משמעות האבל מלשון יגון וחורבן, הרס ושמומו **לאבל** – מלשון תיקון ומישור כמו שכתוב "אבל השיטים" שתרגומו ופירושו ברש"י **מישור** של שיטים וכן נאמר "אבל לכרמים"

שפירושו מישור של כרמים, ומישור הוא היפך השמומו ההרס והחורבן, שזהו ענין התיקון היינו שבמילה "אבל" עצמה יש משמעות חיובית **למעליותא** של תיקון ומישור!

פרשת תצוה – למעלה משמו של משה

ו. והענין הנ"ל מתקשר ג"כ לזה שסיום הלכות **אבל** הוא בפרשת **תצוה** שגם בפרשה יש את שני הענינים הקוטביים. כי בכל הפרשה לא מוזכר שמו של משה רבינו, ואד"ש מביא בשיחות⁹ ש"י"א¹⁰ שזה קשור עם זה שז' אדר ברוב השנים חל בסמיכות לפרשת תצוה וזהו יום פטירתו של משה רבינו אבל שואל אד"ש מה"מ הרי זו היתה טעותו של המן הרשע כדברי הגמ' ש"שמו שמחה גדולה", שהפור "להשמיד ולהרוג את כל היהודים" נפל על אדר, כי בחודש זה "מת מושיען של ישראל", וטעותו היתה שלא ידע שבאותו יום "נולד מושיען של ישראל" שלכן יש לנו את נס וחג הפורים, ז. א. שענין הלידה גובר ולמה בכל הפרשה לא מוזכר שמו של משה! [והביאור בזה אומר אד"ש בהתוועדויות שמאז לידתו של משה התחיל הענין של "משה רבינו" שהולך וגובר, וההסתלקות היא שלב של התעלות בענייני משה רבינו ולא מבטל ח"ו את ענין ולידת משה שהולך וגובר משנה לשנה, ולמה לא מוזכר שמו?!]

ואד"ש מבאר הענין שמה שלא נזכר שמו של משה, הוא בגלל מעלתו **העצמית** של משה המתגלית עם לידתו והסתלקותו, העצמיות **שלמעלה** משם, ולכן לא מוזכר משה בשמו ואדרבה הפרשה מתחילה "ואתה **תצוה**" – שעצמיותו מחברת – מלי צוותא וחיבור את בני עם ה' בגלל התגלות העצמיות שבלידה ובהסתלקות, וכמו בפרשת תצוה – חיסרון השם בא בפנימיות בגלל מעלתו העצמית שבלידה וההסתלקות, כך גם בפנימיות ה"אבל" – הוא הסבתו ועודו **לשמחה!**

משנכנס אדר מרבין בשמחה!

ז. והענין הנ"ל שבאבל עצמו מתבטא הפיכת האבל לשמחה, מתבטא גם בחודש אדר כביאור אד"ש¹¹ במאמר חז"ל בגמ' תענית¹²: "**נשם** מששנכנס אב ממעטין בשמחה, **כך** משנכנס אדר מרבין בשמחה"; היינו שהפיכת האבילות של חודש אב עצמה היא נהפכת והיא מביאה את ריבוי וגודל השמחה בחודש אדר שלפי חומרת מיעוט השמחה כך ריבוי וגודל השמחה, ועד"ז לעתיד לבוא שנאמר "והפכתי אבלם לששון", שששון הוא ריבוי עצום ויותר משמחה, שענין זה יתקיים לעתיד לבוא. וענין זה מתבטא ג"כ בסמיכות ובמעבר מהלכות **אבל** להלכות **מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח**; כי הרי **ירידה** צורך עליה!; ולפי גודל הירידה והאבל על הגלות והחורבן כך תהיה גודל ועוצמת השמחה על הגאולה וביאת המשיח. וכמו בימי הפורים זוכים לשמחה בלתי מוגבלת "עד דלא ידעי" כך, "נסמך גאולה לגאולה" שמחת הגאולה השלימה וביאת המשיח, מ"י"ד ממ"ש נאו!

"תקוה" חוט השני"¹³

על סיום הלכות אבל

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. **התחילו הלכות אבל ביום א' דר"ח אדר** – "החודש אשר נהפך להם מייגון לשמחה ומאבל ליום-טוב!"
- ב. **משנכנס אדר מרבין בשמחה.**

⁹ ליקו"ש חט"ז ע' 342 וחכ"ו ע' 204 פ' תצוה-ז' אדר

¹⁰ מאור עינים פ' תצוה

¹¹ ליקו"ש ח"א ע' 194

¹² תענית כט, סע"א

¹³ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקוה" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקוה מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקוה מנחם" ח"א).

⁶ תצא כג, ו. [וגם בפסוק זה מדובר ע"ד הפיכת השלילה "הקללה לברכה", כמו ענין האבילות]

⁷ לך יז, יט

⁸ אוה"ת בהר ע' קפז, ד"ה גל.

ג. והפכתי אבלם לששון – כמו בצומות וג' שבועות האבלות, שמתגלה כבר עתה בהעלם ובפנימיות "יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

ד. מצוות החסד שבגופו – ובחי יתן אל לבו.

ה. אבל – רצון והשתוקקות אל הנפטר.

ו. אבל – נהפך למישור ותיקון.

ז. בפרשת תצוה לא מוזכר שמו של משה, כי בז' אדר – יום לידתו ופטירתו מתגלה עצמיותו שלמעלה משם – הפיכת החיסרון לעילוי.

בעז"ה יום ו' ועשי"ק פרשת תצוה ח' אדר

הי' תהא שנת עליון בכל – שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח וכל ספר שופטים – ספר הי"ד, וסיום כל ספר "משנה תורה" להרמב"ם – מחזור ל' והתחלת מחזור ל"א – ספר הא' – המדע – הקדמת הרמב"ם ז"ל – מנין המצוות – הלכות יסודי התורה

משנה תורה – המשך לתורת משה רבינו

א. רואים דבר נפלא!

את מחזור זה, השנה מסיימים ביום ח' אדר, בהמשך ולמחרת ז' אדר, יום ההולדת ויום ההסתלקות-הילולא של משה רבינו. והרי תורת הרמב"ם (וספר "הי"ד החזקה") באה בהמשך לתורת משה רבינו, החמשה חומשי תורה והקבלה מסיני וכמו שכותב זאת בפירושו הרמב"ם בסוף ההקדמה שמתחילים מיד ללמוד [מצד "מתכפיץ התחלה להשלמה"¹⁴], וז"ל: "ומפני זה ניערתי חוצני (שינסתי מותנני), אני משה בן מימון הספרדי, ונשענתי על הצור, ברוך-הוא, ובינותי בכל-אלו הספרים וראיתי לחבר דברים המתבררים מכל-אלו החיבורים בענין האסור והמותר, הטמא והטהור עם שאר דיני התורה, כולם בלשון ברורה ודרך קצרה, עד שתהא תורה שבעל-פה כולה סדורה בפי הכל בלא קושיה ולא פירוק. לא זה אומר בכה וזה בכה – אלא דברים ברורים, קרובים-נכונים, על-פי המשפט אשר יתבאר מכל אלו החיבורים ופירושים הנמצאים מימות רבינו הקדוש ועד עכשיו, עד שיהיו כל הדינין גלויין לקטון ולגדול בדין כל מצוה ומצוה, ובדין כל הדברים שתקנו חכמים ונביאים. כללו של דבר: כדי שלא יהא אדם צריך לחיבור אחר בעולם בדין מדיני ישראל, אלא יהא חיבור זה מקבץ התורה שבעל פה כולה, עם התקנות והמנהגות והגזירות, שנעשו מימות משה רבינו ועד חיבור התלמוד, וכמו שפירשו לנו הגאונים לכל חיבוריהם שחברו אחר התלמוד. לפיכך קראתי שם חיבור זה: משנה-תורה – לפי שאדם קורא בתורה שבכתב תחילה, ואחר כך קורא בזה, ויודע ממנו תורה שבעל-פה כולה, ואינו צריך לקרות ספר אחר ביניהם" עד כאן לשון הקדמת הרמב"ם לספר "משנה תורה" בענין זה.

רואים מפורש שהרמב"ם כותב שספרו בא בהמשך לחמישה חומשי תורה של משה רבינו [עם התורה שבע"פ ולתקנות שעד התלמוד]. ואפשר לומר שהדבר מתבטא בזה שסיום הרמב"ם הוא בח' אדר למחרת ז' אדר יום לידתו והסתלקותו של משה רבינו, שהוא בא בהמשך למשה רבינו.

ממשה עד משה לא קם כמשה

ב. והעירני הרה"ח יצחק שיחי' רסקין שהדבר דומה לזה רואים בזה שהרבי אומר בשיחות, שרואים בקביעות של כל שנה, שיו"ד שבת חל כל פעם בשבוע ביום שאחרי כ"ד טבת, יום ההילולא של האדמו"ר הזקן, היינו שיו"ד שבת הוא המשך לענייני האדמוה"ז [ובפרט ש"י שבת לנו הוא בעיקר יום הנשיאות של הרבי שליט"א מלך המשיח (כמ"ש הרבי

בקשר לבי' ניסן שלנו הוא בעיקר יום התחלת הנשיאות של הרבי הקודם) שבא לבטא שכל ענינו של האדמו"ר מה"י"מ הוא המשך לכל עניני אדמוה"ז, ועד"ז סיום ותחילת הרמב"ם בח' אדר הוא המשך לכל עניני משה רבינו בז' אדר.

ובפרט ששמו של הרמב"ם משה כמו משה רבינו, ואומר אד"ש מה"י"מ שנתקבל הפתגם ע"י גדולי ישראל ונחרת על קברו: "ממשה עד משה לא קם כמשה". ואומרים שממשה רבינו ועד הרמב"ם לא נקרא אחד הגדולים בשם משה; כי הרמב"ם הוא המשך ישיר לתורתו של משה רבינו – כל מוסר ומקבץ כל התורה כולה.

בז' אדר – עולים כל מעשיו ותורתו ועבודתו של משה רבינו

ג. ובז' אדר מתבטא עיקר ענינו של משה רבינו שלמרות שזהו יום הסתלקותו אבל הרי בזמן ההסתלקות עולים כל מעשיו ותורתו ועבודתו של הצדיק למעלה מעלה ואח"כ "כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו... מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה בעת פטירתו... מאיר חסד ה' מעולם עד עולם אל יריאיו ופועל ישועות בקרב הארץ וכו'" (כמבואר בתניא באגה"ק סי' כז-כח) ז.א. שבז' אדר מתבטא סיכום כל עבודתו של משה רבינו ופעולתו על עם ישראל ובעולם ועיקר ענינו של משה רבינו הוא מסירת התורה לכלל ישראל כמ"ש בתחילת פרקי אבות¹⁵: "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו'" וזהו ענינו של ספר הרמב"ם למסור את כל דיני התורה לכל עם ישראל כמ"ש לעיל "לקטון ולגדול" שזה מתבטא בזה שסיום הרמב"ם השנה במחזור זה הוא למחרת ז' אדר.

לפני פטירתו כתב משה רבינו את כל התורה ונתן לכל שבט ושבת

ד. וענין זה מסירת וכתובת כל התורה הקשורה לפני פטירתו של משה רבינו מתבטא גם בתחילת ספר הרמב"ם, בתחילת ההקדמה, וז"ל: "כל התורה כתבה משה רבינו קודם שימות, בכתב ידו, ונתן ספר לכל שבט ושבת, וספר אחד נתנהו בארון לעד, שנאמר¹⁶ "ילקוח את ספר התורה הזה ושמרתם אותו... והיה שם בך לעד"

ז.א. שבוה עסק משה רבינו לפני פטירתו לכתוב את כל התורה, ופטירתו היתה בז' אדר, ולמחרת בח' אדר, אנו לומדים את סיום ותחילת ספר הרמב"ם שהוא כתיבת כל דיני התורה.

חג הפורים בגלל ז' אדר

ה. ענין זה מתבטא במהות תוכנו של ז' אדר, שאמנם מצד אחד הוא יום הסתלקותו של משה רבינו, אבל בו התבטא כל מהותו – מסירת וכתובת כל התורה כולה, שזהו עיקר הענין של ז' אדר והצד החיובי שאנו מקבלים ממנו.

וענין זה מתבטא גם כן בדברי הגמ' במסכת מגילה בקשר לענין הפורים שכשהמן הפיל פור על כל החדשים מתי יבצע את הגזירה "להשמיד ולהרוג וגו'" רח"ל, ונפל הפור על חודש אדר, "שמח שמחה גדולה" כי בחודש זה "מת מושיען של ישראל, ולא ידע שבז' אדר מת משה רבינו ובז' אדר הוא נולד" ומסביר אד"ש בשיחות שלמרות שבפועל ביום זה מת אבל זה לא מבטל את הכח העצום שמקבלים מלידת משה רבינו, שמאז ז' אדר התחיל הענין של משה רבינו, וענין זה לעולם לא מתבטל וגם לדורות "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא". וגם ע"י ההסתלקות לא מתבטל ענין הלידה וכל כוחותיו של משה רבינו, אלא מקבל עילוי עוצמה כנ"ל, ולכן בגלל ז' אדר יש לנו את חג הפורים "ליהודים היתה אורה (זו תורה) ושמחה (זה יום טוב) וגו'" שלידת משה רבינו בז' אדר פעלה את כל עניני התורה, וח' אדר בא בהמשך זה.

ו. ענין זה שז' אדר קשור למשה רבינו ולתורתו ולתורת הרמב"ם מתקשר ג"כ לפרשת תצוה שכפי שכתבנו בסיום הקודם על הלכות אבל (ס"ו) דברי אד"ש מה"י"מ שבכל הפרשה לא מוזכר שמו של משה רבינו בגלל שהלידה וההסתלקות קשורים עם העצם של משה רבינו שלמעלה

¹⁵ אבות פ"א מ"א

¹⁶ וילך לא, כו

¹⁴ מ"ש כ"ק אד"ש מה"י"מ בנוסח שאומרים ב"מרשות לחתן בראשית" למארגן שיעורי הרמב"ם והסיומים 770 "בית משיח" הרה"ח מנחם נחום שיחי גערליצקי

מהשם, ואדרבה כל הפרשה היא **"ואתה תצוה"** קשורה עם עצמותו של משה שהוא מצוה את כל דברי התורה אל כל בני ישראל ומסיימים את כל ספר "משנה תורה" – תורת משה רבינו ומשה בן מימון הספרדי.

גואל ראשון הוא גואל אחרון!

ז. סיום הרמב"ם, שהוא סיום כל התורה כולה, תורת משה רבינו ומשה בן מימון מסתיים בהלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח שזהו סיום כל ספר "שופטים" וכל "משנה תורה", וזו אדר הוא כני"ל היום של משה רבינו (לידתו והסתלקותו).

ומשה רבינו קשור במשיח; כי משה הוא גואל ושופט הראשון וקשור למשיח הגואל והמלך האחרון כמאחז"ל: "גואל ראשון הוא גואל אחרון" כי הגאולה האחרונה ע"י מלך המשיח קשורה ומקבלת כח מהגאולה הראשונה ע"י משה רבינו, כנאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", כן תהיה לנו, מי"ד ממ"ש נאו!

"תקות" חוט השני¹³

על סיום הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח וכל ספר הי"ד – שופטים וכל ספר "משנה תורה"

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. סיום ספר "משנה תורה" בח' אדר, למחרת ז' אדר יום לידת והסתלקות משה רבינו.
- ב. "משנה תורה" המשך תורתו של משה רבינו ע"י רבי משה בן מימון הספרדי.
- ג. ממשה עד משה לא קם כמשה.
- ד. לפני פטירתו כתב משה כל התורה ונתן לכל שבט ושבט.
- ה. הסיום בהלכות מלך המשיח המלך והשופט האחרון – ומשה רבינו השופט הראשון, גואל ראשון הוא גואל אחרון.
- ו. ואתה תצוה – מהותו ועצמותו של משה רבינו שלמעלה משם.

"והחי יתן אל לבו!"

א. בקשר ללימוד הלכות אבילות. המטרה של ענייני אבילות וניחום אבלים היא כמש"נ: "טוב לכת אל בית האבל וגו' והחי יתן אל לבו". בקשר לזה כדאי לספר: כשחזרו מהלוי' של הרבנית הצדקנית של אד"ש חי' מושקא נ"ע והתפללו מנחה בבית אד"ש, אחרי מנחה אמר הרבי שיחה וכבר בשיחה זו הראשונה שאחרי הסתלקות דובר הרבי ע"ד "והחי יתן אל לבו" ומאו בכל שנת האבלות עליה בכל שיחה בהתועדויות ובישיחות דיבר עד"ז, "והחי יתן אל לבו". ואם בכל השנים דיבר הרבי בהתועדויות בסיום השיחות ע"ד ה"בכ" וההוראה בעבודת ה', בשנה זו דיברת ע"ד ההוראה בעבודת ה' מצד "והחי יתן אל לבו".

ב. הרבי ציין שאין הכוונה להביא לאנחות ולנפילת ברוח ח"ו, כמו שרבים חושבים, אלא במטרה להוסיף ב"והחי" שיוסיפו בכל ענייני החיים ו"תורת חיים". ובאופן פנימי "יתן אל לבו".

ואמר אד"ש שאם הצער על המת יביא לשברון ולהפחתה בתורה ומצוות בחיות, לא עושים טובה לנפטר, אלא הפוך, גורמים צער לנשמה שבגללה נפחת בתו"מ או בחיות. אלא זכרון הנפטר צריך להוסיף בחיות ובהתלהבות בתורה ומצוות.

ג. לא' האברכים נפטר אח צעיר, והוא נכנס לנפילת רוח ושברון קשה שלא יכל להתאושש.

הוא כתב לרבי מה"מ ב"אגרות קודש", והרבי ענה במכתב למישהו שא' מבני המשפחה נפטר פתאום והיה מאוד שבור מזה, והרבי כתב באיגרת: שאם בגלל המאורע הזה יפחית אפילו במשהו בענייני תורה ומצוות, הוא מזיק וגורם צער לנפטר שבגללו נגרם איזו חלישות בתו"מ, ולכן צריך להוסיף ובחיות ועיי"כ גורם תועלת גדולה לנפטר ונשמתו.

ד. לאחר כשבעים מהסתלקות הרבנית בשבת פרשת כי תשא, היה אורח בקראון-הייטס וב70 העסקן החשוב בעל מסירות נפש בפרט בענייני ביטול גזירת

"מיהו יהודי", שהי' חבר כנסת, ר' אבנר חי ע"ה שאקי עם משפחתו. ובשבת בשיחה בהתועדויות כשדיבר ע"ד "והחי יתן אל לבו" בפעם זאת אמר בהדגשה ובקול: "והחי יתן אל לבו", אולי בגלל ששמו חי.

ובזמן ששרו וישב ע"י בנו הקטן שהי' ילד, ומחא כפים חזק מול הרבי והרבי עווד בשמחה חזק לעברו, ובחלוקת דולרים לשליחות מצוה לצדקה הודה הרבי לילד על שעזר לו בהתועדויות והוסיף בשמחה (כדאי לזכור שזה הי' כשבעים אחר הסתלקות הרבנית נ"ע).

סיום הס"ת בערב שבת

בקשר לכתבת משה רבינו בכתב ידו 13 ספרי-תורה לפני פטירתו לכל שבט ושבט מי"ב השבטים, וא' ששם בארון, שע"כ כתב הרמב"ם בהקדמה, אמר אד"ש מה"מ בשיחת ש"ק ו' אדר ה'תש"ל, בחודש אחרי סיום את הס"ת לקבלת פני משיח בעש"ק ערב יו"ד שבט; ואד"ש הביא את שאלת ותמימת המפרשים, הרי משה רבינו הסתלק בו' אדר שהי' או בשבת, ואיך שייך שכתב ביום השבת!?

והביא שיש אומרים שכתב ב"השבועת הקולמוס", שזה מסביר גם איך כתב ביום א' 13 ספרי תורה שלמים.

אבל הרבי מה"מ לא קיבל ביאור זה, כי גם אם כתב ב"השבועת הקולמוס" ממה נפשך אם זה נקרא שמשה כתב ומתייחס אליו, איך מותר לעשות זאת בשבת, ואם הכתיבה לא מתייחסת אליו, זה לא נקרא שמשה כתב, ובתורה נאמר "ויכתוב משה". אלא הסיק הרבי שמוכרחים לומר שאמנם משה כתב לפני פטירתו אבל לא יתכן שעשה זאת בשבת, ומוכרחים לומר שעשה זאת יום קודם בערב שבת, לפני כניסת השבת.

וזהו סמך אמר אד"ש למה שהרבי סיים את הס"ת של משיח חודש קודם בערב שבת קודש לאחר חצות ערב יו"ד שבט.

ואז דיבר אד"ש מה"מ במעלת הס"ת לקבלת פני משיח שהתחיל הרבי הקודם בזמן מלחמת העולם ושהיו בני ישראל שותפים בו ואמר: "ואעפ"כ יש עדיין "שרידי חושך" שהולכים נגד זה..."

לשתף כל היהודים בסיום הרמב"ם

בקשר לסיום הכללי של הרמב"ם כדאי לפרסם שבמחזוריים הראשונים דיבר אד"ש חזק מאוד והביע רצונו שכל יהודי ישתתף בסיום הרמב"ם ומה שיותר יהודים יהיו בסיומים [ולכן הצעתי שכדאי לעשות הסיום עם הקהל ב"מבצעים", ובפרט שהשנה הסיום הוא בערב שבת, הזמן שעליו אומר אד"ש שזהו הזמן שהבחורים התמימים צריכים ללכת ל"מבצעים"].

ואולי כמו ב"תיקון ליל שבועות" שלומדים ואומרים מכל ספר מהתנ"ך והתושבע"פ ההתחלה והסוף, ועיי"כ מתקשרים לכל הספר, עד"ז ע"י שמשתתפים בסיום הרמב"ם שם לומדים וקראים את סיום ה"משנה תורה" וההתחלה, שיש בו כולל את כל התורה כולה, ועיי"כ נחשב שקשורים לכל הספר שזהו כל התורה כולה! שישו ושמחו בשמחת תורה! ובפרט שהסיום בענייני מלך המשיח שזוהי שמחת הגאולה! וכמו שה"בעל הטורים" אומר עה"פ בפרשת פנחס "הנני נותן לך את בריתי שלום", וז"ל: "שלום – בגימטריא – זהו משיח!" ו"ישמח" – אותיות – משיח!"

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' יוסף בן שמואל טובי' הכהן ראדאל

נפטר א' אדר ב' דר"ח ה'תשמ"ט

שימליץ טוב עבור כל בני משפחתו שיחיו להצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות ונחת יהודי חסידותי מכל יו"ח מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו בגאולה השלמה מי"ד ממ"ש, נאו!
נדפס עיי"כ נכדו הרה"ת לוי יצחק הכהן בן שיינא דבורה שיחיו ראדאל

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו רבינו מלך המשיח לעולם ועד!